

Прадід (1955)

Вінграновський Микола Степанович

Заколисує вітер ліс,
Його душу наповнює снами.
А над нами — Чумацький Віз,
Без волів і коліс над нами.

У тім Возі мій прадід спить:
Коли місяць обійде небо, —
Йде до прадіда відпочить
І цілує в плече, як треба.

І запитує прадід в сні,
Тихо-тихо, мабуть, шепоче:
Чуєш, місяцю, чуєш, хлопче,
На землі ти світив чи ні?

Посвітив у моїх в Замості?
Як весна там? В полях шумить?
Не поїду, мабуть, у гості —
Пан на шибеницю звелить.

Завтра вербна у нас неділя,
Тож ховайся і не світи —
Кармалюк вируша на діло...
Цю хмарину під бік мости.

Дай-но, місяцю, ту зірницю —
Третю ніч мені не мигтить,
Я укину її в криницю —
Насті воду позолотить...

Завтра їдемо на Стожари,
А сьогодні стомився я...
Запрягайся, вези за хмари,
Кличе сонце земля моя...

Заколисує вітер ліс,
Його душу наповнює снами...
Котить місяць Чумацький Віз
З моїм прадідом над віками.

1955